

При бащина гробъ.

(вижъ цвѣтната картинка).

Марийка имала много добъръ баща. Тя била на десетъ години, когато той се поболилъ ужъ отъ треска, която послѣ се обърнала на *тежката болѣсть*. Колко тежки и черни дни, колко дълги и безсѣнни нощи прѣкарвала Марийка съ майка си! . . . Всички грижи и лѣкувания отишли напраздно.

Прѣзъ една нощъ, когато часовникътъ ударилъ 12, тъкмо срѣдъ нощъ, този добъръ баща издъхналъ, като оставилъ обичнитѣ си въ голѣма скръбъ.

Този баща билъ добъръ не само за своитѣ въкъщи, но и за всички хора. Прѣзъ цѣлия си животъ той мислилъ и вършилъ само добри дѣла.

Църквата въ махалата му, може да се рече, била негово дѣло. При построяването ѝ, той помагалъ и съ пари, и съ думи, и съ трудъ.

Много и прѣмногo направилъ той и за новото училище въ махалата. Всички хора днесъ казватъ, че ако не е билъ *чичо Стефанъ*, надали